

A nemrég felújított szegedi Nemzeti Színházban tartotta ünnepélyes közgyűlését az Országos Erdészeti Egyesület.

Schmotzer András elnök köszöntötte a résztvevőket, külön-külön a tiszteletbeli tagokat, *Joachim Buff* és *dr. Madas András* urakat, majd az elnökségben helyet foglaltak. *Dr. Sziklai Oszkár* professzor urat, a Vancouveri Egyetem nyugdíjas tanárát és tanszékvezetőjét, aki hosszú éveken át tovább ápolja és gondozza a magyar és kanadai kapcsolatokat. *Manfréd Zielken* urat, főerdőtanácsost az Alsószászországi Mezőgazdasági Kamara képviselőjét Hannoverből. *Roland Migende* urat, a Deutsche Waldjung Észak-Rajna Westfália tartományi vezetőjét. *Franz Ratz* urat, a Burgenlandi Erdészeti Egyesület képviselőjét. *Erhart* urat, az Ausburgi Erdőfőigazgatóság vezetőjét, *Hartmann* urat a Bajor Erdészeti Egyesület valamikori elnökét, akit nagyon sok esetben és sokszor baráti és szakmai szálak kötik Egyesületünkhöz, nagyon sok kölcsönös tapasztalatcserét és tanulmányutat szerveztek szakembereinknek Bajorországba és viszont. *Palfinger* főtanácsos urat Ausztriából és *Nemestóti* erdőmester urat az Eszterházy Erdőgazdaságtól Ausztriából.

Míg nagy öröm számunkra, ha külföldön élő magyar erdőmérnökök megismerhetik rendezvényünket, nevezetesen *Bessenyei István* úr, a Sepsiszentgyörgyi Erdőgazdaság főmérnöke, *Kiss Lajos* úr Hargita megye erdőgazdaságának főmérnöke. Köszöntötte valamennyi olyan kedves vendégünket, akik Erdélyből vagy Felvidékről érkeztek hozzánk, és az Országos Erdészeti Egyesület küldöttközgyűlését megnyitotta. Elsőnek is *Szalai István*, Szeged város polgármestere üdvözölte közgyűlésünket.

A ló féktávolsága

Gondolatok a honfoglalásról

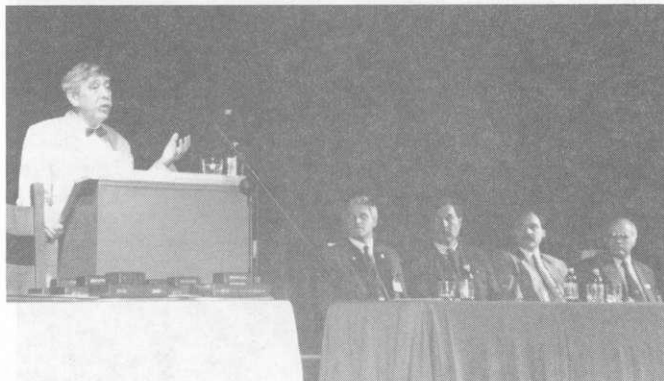
885 kora őszén a keleti Kárpátok szorosain és hágóin több százezer ember és közel egymillió állat özönlött be Erdélybe és a Beregi síksághoz. Az időpontot *Pauler Gyula* és tudóstársai határozták meg, a bolgár-bizánci háború és egy Bizáncon megfigyelt napfogyatkozás nyomán, melynek naptári évét a csillagászok pontosan kiszámították. Nem ismeretlen területre jöttek

a korábbi közhiedelemmel ellentétben és nem is egyszerűen menekültek, hanem valószínűleg egy már korábban is tervezett hadjárat befejezéséről volt szó. A portyázó magyar csapatok 862-ben jelentek meg a morvák szövetségeseiként, 881-ben a híradások szerint már Bécs alatt harcoltak. 892-ben pedig *Arnulf* szövetségeseiként *Szvatopluk* ellen fordultak, vagyis ebben az

időszakban már valószínűleg a Dunáig katonailag ellenőrizték a vidéket. Az is lehet, hogy egyes csapategységeik ekkortól a Felső-Tiszavidéken táboroztak. Árpád és csapatai tehát egy előre gondosan felderített területre érkeztek, a 894-ben kitört bolgár-bizánci konfliktus, majd a részben őrizetlenül hátrahagyottakat ért besenyő támadás után. Nem tudjuk mekkora lehetett veszteségük, ám későbbi győztes hadjárataik és a korai kalandozások sikere arra a feltételezésre ösztönöz, hogy e veszteségeket ne becsüljük túl.

Mindmáig vitatott az a kérdés, hogy a törzsszövetség valójában hány lelket jelentett. A becslések és számítások igen széles határérték, a néhány ezer és a félmillió között mozognak. A számításoknak arab utazók leírásai adják az alapot, akik szerint a fejedelem kíséretét 20 ezer lovas, azaz két tőmény harcos jelentette. Ez egyben azt is jelzi, hogy a sereg tizedekre, századokra és tízezres egységre, azaz tőményre ta-

Dr. Trógmayer Ottó előadása

gozódott (innen származik töménytelen szavunk, ami eredetileg azt jelenti, hogy több mint tízezer). A bevonuló magyarság lélekszámát fölbecsülő tudósok ebből a 20 ezer harcosból indultak ki részint feltételezve, hogy hozzátartozóik, valamint a mesteremberek, a köznép lélekszáma bizonyos szorzót jelent, s ennek alapján 4-500 ezerre becsülhetjük a betelepülőök létszámát. Más vélemény szerint a 20 ezres szám egyúttal minden hadrafogható férfi fegyverforgatót jelent, ebben az esetben a szorzó becsült értéke 6, azaz a honfoglaló magyarság lélekszáma 120 ezer körülire tehető. Magunk szívesebben az első létszámbeccsítés mellett törünk lándzsát. A korabeli források ugyanis arról tanúskodnak, hogy a magyarok hadserege rendkívül fegyelmezett és jól begyakorlott sereg volt. A kortárs bizánci császár *Bölcs Leó* így ír: „A harcban nem mint a rómaiak, három hadosztályban állnak csatarendbe, hanem különböző ezrekben, tömören összekötve egymással az ezredek, melyeket csak kis közök választanak el, hogy egyetlen csatásornak látszódjanak.

A derékhadon kívül van tartalékerejük, melyet kiküldenek törbe csalni azokat, akik elővigyázatlanul

állnak fel velük szemben, vagy pedig szorongatott csapatrészt emegségére tartogatnak. Málhájuk a csatasor mögött a közelben van, a csatasortól jobbra vagy balra egy vagy két mérföldnyire, s csekély őrséget is hagynak vele.

Gyakran egy kötélre vévén a felesleges lovakat, hátul, azaz a csatasor mögött annak védelmére helyezik el. A harcvonat rendjeinek mélységét, azaz a sorokat nem egyformán alakítják, inkább a mélységre fordítván gondot, hogy a harcvonat vastag legyen, és az arcvonalat egyenletessé és tömörre teszik.

Jobbára a távolharcban, a lesbenálásban, az ellenség bekerítésében, a színlelt meghátrálásban és visszafordulásban és a szétszóródó harci alakulatokban lelik kedvüket.”

Maszudi arab történetíró így ír 934-ben a magyaroknak és a besenyőknek a bizánciak és a bolgárok ellen vívott csatájáról: „Mikor megvirradt, a besenyő király sok lovasosztágot rendelt a jobb szárny mellé, mindegyik osztág 1000 lovaszt számlált, ugyanígy a bal szárny mellé is. Mikor aztán felsorakoztak a csatasorok, a jobb szárny lovasosztagai a bizánciak derékhádjára törtek, és nyílzáport zúdítottak rá, mi-

közben átmentek a bal szárnyra. A bal szárny lovasosztagai is felvonultak, és nyílzáport zúdítottak a bizánciak derékhádjára, miközben odáig jutottak, ahonnan a jobb szárny lovasosztagai kiindultak. A nyílzás így állandóan folyt, a lovasosztágok pedig forogtak, mint a malomkerék.”

Végezetül a híres szent Galleni kalandot kell említenem, ahol a szemtanú leírja, hogy a mulató magyarok dalolásuk és hadi játékaik közepette kürtészó hallatára felhagytak a mulatozással és azonnal „a férfiak gyorsan kifelé sietnek, ki hogy tud, és ahogy szoktatva voltak, előbb sem mint hinné az ember harcra készen csatasorba álltak.” Amint szoktatva voltak. Itt egyértelműen begyakorlott hadmozdulatokról van szó, s itt kell visszatérnünk előadásunk furcsának tűnő címére. Akár a színlelt támadás, akár az ellenfél hadrendje előtt keresztben mozgó alakulatok, a szorosan egymás mellett vágató és nyilázó több ezer lovas, csak akkor tudott sikeresen győzelemre vinni egy hadműveletet, ha kürtészóra és más jelekre jól begyakorolt, éveken át besulykolt hadmozdulatokat tudtak végrehajtani. Gondoljuk el, frontálisan vágató ezer lovas, esetleg több lépcsőben, egyszerre fordul meg. Csak né-

Részletek a Feszty Körképéből

Részletek a Feszty Kórképből

hány tévessze el a mozdulatot, legyen hosszabb a ló féktávolsága a megkövetelnél, máris felbomlik a hadrend, egymást legázolja keverednek össze a támadó oszlopok, a fölbukott lovak és lovasaik az ellenség könnyű prédájává válnak. E három felsorolt adat meggyőzhet bennünket, hogy a katonai kíséret mai szóval élve professzionista, hivatásos katonákból állott, soraik között nem lehettek „utcáról bejött fegyveresek”, hiszen minden egyes egyéni és katonai egységbe fogott mozdulatot jó előre be kellett gyakorolniuk. Így azután bővebb lélekszámban kell gondolkoznunk, mint a felvetett második lehetőség feltételezte.

Gondoljunk csak a mesteremberek vélt lélekszámára, hiszen e hadseregnek más számítások szerint mintegy 20 tonna vasra volt szüksége a fegyverek és lőszerszármok szükségleteit kielégítendő. Ugyan hány kovács kellett ahhoz, hogy a seregnek a tegezekben tartott mintegy 200-250 ezer nyílhegyét elkészítse? Egy-egy hadjárat során ezeknek többszörösére volt szükség, így bizonyos hadtápra is gondolhatunk, melyekről érintőlegesen frott forrásaink is beszámolnak.

A sereg belső tagozódását a sírmelékletek is jelzik, hiszen eddig össze-

sen 139 szablya, 101 kard, és bizonytalan adatokkal kiegészítve összesen 277 db ilyen szálfegyver került elő a várt több ezer helyett. Lándzsát mindössze ötöt találtunk hitelesen, fokost és baltát pedig 58-at. A főtiszteket jelző tarsoly eddig előkerült darabja mindössze 25. Ez azt jelenti, hogy a sírokba melléklétként a szálfegyverek katonai rangjuknak megfelelően kerülhettek. Azaz nem csak az övük veretei, hanem a halottaikkal eltemetett fegyverek is jelzik a társadalom különböző rétegeinek alá-, s fölrendeltségét.

Az eddigiek során még nem beszélünk és nem is tudjuk kiszámítani a köznép fegyverzetét, amelynek darabszáma megsokszorozhatja a korábban feltételezett kézművesek lélekszámát, hiszen gondoljuk el hány ezer nyereg-re, kantárra, fíra és nyílvesszőre volt szüksége a honfoglaló magyarságnak.

A korábbiakban a honfoglalás eseménysorozatának kezdetéről már írtunk. Feltételezhető, hogy a Dunántúl és a Felvidék megszállása 889-ben befejeződött, hiszen a 900. évi itáliai hadjárat után a sereg már Pannóniába „hazatér”.

Ez azt jelenti, hogy addigra befejeződött a Kárpát-medence megszállása.

900 őszén az *Ens* folyó vidékét dúlják a magyar csapatok, ekkor erősítették meg a bajorok a torkolatnál fekvő Ensburg várát. 902-ben megsemmisítetté a morva fejedelemséget, azaz lényegileg 900-ra elérték az Óperenciás tenger partját (Oberenns). Valószínűleg ez nem azt jelentette, hogy e területet megszállva tartották, hanem katonai fenntarthatóság alá vonták nyugati gyeplőként az Őrségtől az *Ens* folyó partjáiig nyúló vidéket.

Mint láttuk, **a honfoglalás közel 5 esztendő felülei folyamat volt**, s a szerteágazó hadjáratok vezetésének központi irányításának valószínűleg több „harcálláspontja” lehetett. Ezek közül talán egyik volt az egykori Szer területén, melyről Anonymus tudósítása saját kora visszavetéseként szól, azonban feltételezhető, hogy a térség geográfiai központja valóban alkalmas volt arra, hogy a szerteágazó hadműveleteket innen irányítsák, esetlegesen lezárják.

Dr. Trógmayer Ottó

A nagy tetszést arató előadásokat az Egyesület Főtitkárának, majd Ellenőrző Bizottságának beszámolóí követték.

OEE főtitkári beszámoló 1996. Szeged

**Tisztelt Közgyűlési Elnökség!
Tisztelt Közgyűlés! Kedves Kollégák!**

Egyesületünk 130 éves történetében ma tartjuk a 66. Vándorgyűléssel egybekötött közgyűlésünket, itt Szegeden immár harmadik alkalommal (1949, 1959, 1996.).

Egyesületünk egyik célkitűzése szakmánk múltjának, kiváló elődeink emlékének megőrzése, megbecsülése. E céltól nem esik távol – és szívünknek nagyon kedves – hazánk, nemzetünk történelmi hagyományainak őrzése, ápolása is, amely hazaszeretetünk része. Ezt foglalmazza meg közgyűlésünk jelmondata is.

A gondokkal, feszültségekkel teli napi munkánk fölé az idén kimagasló történelmi, szakmatörténeti évfordulók ívelnek, melyek arra ösztönöztek bennünket, hogy ebben az évben Egyesületünk ezeknek a történelmi eseményeknek az emlékeztetőben alakítsa ki feladatait, programjait. Egy-egy pillanatra megállva ünnepi keretek között emlékezzünk a régiekről: a legnagyobb ősről, egyesület alapító és nemzetközi elismerést arató kiváló szakmai elődökről.

Mi erdészek szerencsés polgárai vagyunk e hazának, hogy részesei lehetünk egy ilyen egyszeri és megismételhetetlen évfordulónak, amikor is az éppen 130 éves Egyesületünk vándor- és közgyűlésén emlékeztünk meg honfoglalásunk millicentenáriumáról, hiszen a magyar nép történetének legnagyobb eseménye volt a Kárpát-medencébe 1100 évszázad előtti letelepedése.

Az OEE Elnöksége élve ezen kivételes alkalommal „A múlt kötelez” címmel állásfoglalást terjeszt a T. Közgyűlés elé a jövő feladatairól a XXI. század küszöbén. Az állásfoglalás előterjesztésére a főtitkári beszámoló után kerül sor.

Tisztelt Közgyűlés!

Tiszteletreméltó elődeink 100 évvel ezelőtt, a Millenium alkalmával fényes példáját adták annak, hogy miként lehet egy ilyen jelentős történelmi eseményt megünnepelni. Ma sem az ország, sem az erdésztszadalom nincs abban a helyzetben, hogy az ezredéves évfordulóhoz hasonlóan tehesen ki magáért, de az Egyesület lehetőségeinek határain belül mindent megtett és a további megemlékezéseken is megtesz a méltó ünneplés érdekében.

Nagy öröm számunkra ilyen nagy jelentőségű, veretes nemzeti ünnepen megemlékezni egyesületünk születéséről.

Ünnepélyes keretek között természetesen külön is megemlékezünk majd Egyesületünk alapításának 130. évfordulójáról, de úgy érzem, hogy ünnepi közgyűlésünknek is tisztelegnie kell e jeles évfordulón.

Hiszen egy kis „honfoglalásnak” is tekinthető, amikor az 1851-ben alapított első magyarországi erdészeti egyesület, az Ungarischer Forstvereinből a *Divald-Wagner-Bedő* „hármast fogat” a nyílt konfrontáció elkerülésével a meglévő szervezeti kereteket felhasználva „csendes forradalomban” hozta létre az OEE-t.

Így Egyesületünk az 1848-ban alapított Magyarhoni Földtani Társaság mellett hazánk második olyan legrégebb természetudományi jellegű társadalmi egyesülete, amely az 1866-os alapítása óta mindmég folyamatosan működik és e működésnek az erdőre, a szakmára és szakembereinkre ható jótékony volta elvitathatatlan. Az Egyesület mindenkor a szakma „kovásza, élesztője, erjesztője” volt.

Az Egyesület hosszú és eseményekben gazdag históriáját *dr. Király Pál* tiszteletre méltó elődöm, kitűnően összefoglalva mutatja be az Erdészeti Lapok ezévi számaiban. A sorozat kiválóan alkalmas arra, hogy felfrissíthessük ismereteinket Egyesületünk történetéről, mert a megbecsülési alapja a megismerés, tartja a régi mondás.

Saját történelmünk (illetve régi ismereteink felújítása, kiegészítése) a tagsági öntudat és a kartársi összetartozás meg erősödését is szolgálja. Erre pedig mostanság is nagy szükségünk van.

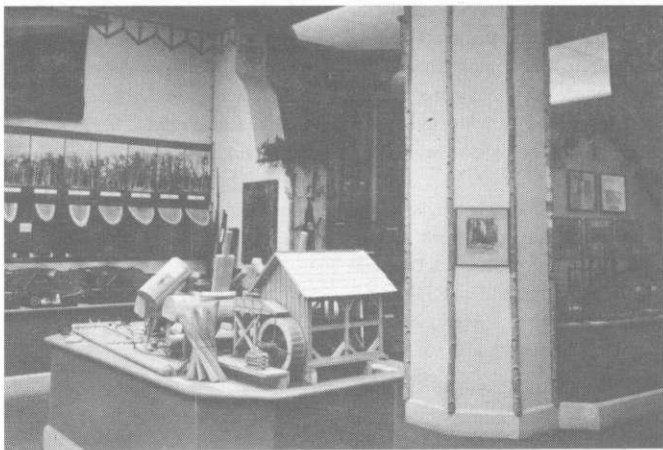
Szeptemberben két napos, tanulmányúttal egybekötött rendezvény keretében fogunk megemlékezni az 1936-ban Budapesten tartott II. Nemzetközi Erdőgazdasági Kongresszus (a későbbi Erdészeti Világkongresszusok elődje), valamint a hozzá kapcsolódó IX. IUFRO kongresszus és tanulmányút 60. évfordulójáról.

Eddig tíz erdészeti világkongresszust rendeztek, az elsőt 1926-ban Rómában. Az I. világháború után a lecsökkentett területű és népességű Magyarországnak nagy sikere, erdészetszadalmának el nem múló dicsősége, hogy mindjárt a második alkalommal úgy határoztak a világ erdészei, hazánkban tartják a nemzetközi erdészeti politika legmagasabb fórumát, mégpedig a politika és a tudomány nagy találkozásként.

Az pedig Egyesületünknek is büszkesége, hogy a kongresszus elnökevé egyhangúlag az OEE akkori elnökét, báró *Waldholt Kelemen* választották meg.

Még egy jeles dátumról szeretnék megemlékezni. Kereken 50 éve, 1946. május 10-én kezdte meg működését a frissen államosított erdők első hivatalos központja, a Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek (röviden: MÁLLERD). Ezzel nemcsak jogilag, papíron jött létre az államerdészeti vállalati hálózat, hanem a gyakorlatban is megkezdte működését. Mégpedig a következő évek tanúsága szerint igen sikeresen. Ezen MÁLLERD vállalatok utódai a mai erdészeti részvénytársaságok, amelyek ily módon többségükben maguk is éppen félévszázados múlttal rendelkeznek (eltételezve

A magyar erdészeti pavilon az 1906-os párizsi világkiállításon (1-3. kép)

néhány még régebbi erdőgazgatóságától, mint pl. Miskolc).

Emlékezünk tehát tisztelettel és megbecsüléssel azokra a – részben ma is közöttünk lévő – szakmai elődeinkre, akik a II. világháború után igen nehéz gazdasági és politikai helyzetben becsülettel megvetették a ma is működő állami erdőgazdálkodás alapjait.

Tisztelt Közgyűlés!

A történelmi és szakmai-történeti megemlékezés nem a nehéz jelentőtől az idő múlása által megszerített múltba való menekülés, nem a múlt dicsőségén való meddő merengés, hanem éppen ellenkezőleg: **erőgyűjtés.**

A nagyszerű elődök példáján felbuzdulva, magyarságunkban és erdészivátságunkban megerősödve szeretnénk továbbhaladni a következő évezred felé itt a Kárpát-medencében.

Tisztelt Közgyűlés!

Az elmúlt esztendőben, ahogy a megelőző 5 évben is a szakmai és egyesületi élet fő kérdése az erdészeti ágazat gazdasági-szerkezeti átalakulása volt. E folyamathoz az Egyesület – alapszabályunk célkitűzéseinek megfelelően – az erdőgazdálkodás hosszú távú kérdéseket szolgáló szakmai érdekképviseletét látta fő feladatának, és ezen keresztül elősegítette hazánk érdekeit, természeti értékeit megővését.

Feladatunkat az 1995. januárban a Választmány által elfogadott erdészeti-politikai irányelvek alapján láttuk el. Az elmúlt nem egészen egy esztendő – a korábbiól eltérően – már nagyon esemény- és feladatdús volt, de Egyesületünk minden jelentős eseményről, döntéshozatalról mint eddig is mindig jelen volt, s képviselte nézetét.

A beszámolási időszak kiemelt fontosságú feladatai az alábbiak voltak:

- a jogszabályalkotás előkészítő szakaszában való aktív és a lehetőségekhez képest eredményes részvétel, ennek kapcsán az állami és magántulajdonú erdők jövőjének alakítása,
- az erdőgazdálkodás és a természetvédelem viszonyának javítása,
- jeles évfordulóink (1100., 60., 130.) méltó megünneplésének előkészítése, szervezése, anyagi feltételeinek biztosítása, állásfoglalás megalkotása és előterjesztése,
- az Egyesület viszonylag stabil anyagi helyzetének megőrzése.

A jogszabályalkotás előkészítésében való részvételünk két területen jelentkezik. Az egyik szintér a Parlamentben és a parlamenti pártok környezetében folyó szakértői munka, a másik a jogszabály előterjesztők vagy az Országgyűlés bizottságai, illetve az egyes pártok szakbizottságai által hivatalosan megkötött

jogszabálytervezetek elemzésében, általános és jogszabály helyenkénti bírálatában ölt testet.

A leginkább munka- és időigényes tevékenységünk ez volt egyrészt azért, mert minden kérdésünk, jelzésünk és felhívásunk ellenére is a véleményezendő anyagok (nem ritkán 100-150 oldal terjedelemben) az utolsó pillanatban érkeztek gyakorlatilag azonnali határidővel, másrészt azért, mert igen nagyszámú a véleményezendő jogszabály-tervezet. Ilyenek voltak: területfejlesztési törvény, államháztartási törvény, halászati törvény, FM vadászati rendelet, az állami-gazdátás korszerűsítéséről szóló kormányrendelet stb. és természetesen a három „alaptörvényünk” (az egyszerűség kedvéért erdő-, vadászati- és természetvédelmi törvény megnevezést használom) újabb és újabb változatai.

Ki kell emelnem, hogy a korábbi időszakról eltérően ma már egy jóval szélesebb stáb vesz részt ezekben a munkákban, továbbá azt, hogy számos erdész, nem egyesületi „színekben” is végez ilyen munkát. Ez amellet, hogy „színesíti a palettát” azt jelenti, hogy több esetben az Egyesületétől jelentősen eltérő vélemény is kerül a jogalkotók asztalára időnként nem kis zavart okozva (ez leginkább a vadászattal kapcsolatos jogszabályoknál, tehát nemcsak a törvényről érzékelhető). Itt a szakmai megítélés különbözőségétől a markáns csoportérdekeken át, a kifejezetten személyes egyéni érdekek is felszínre kerülnek, illetve kerülhetnek.

A jogszabályelőkészítés kapcsán meg kell emlékeznem az Egyesület két fontos szerepléséről. 1995. november 16-án az OGY Mg.Biz., a mezőgazdaság helyzetéről és aktuális kérdéseiről „Nyílt napot” és meghallgatást tartott a Parlament

Felsőházi üléstermében mintegy 700 résztvevővel. Nem kis büszkeséggel jelenthetem, hogy az óriási részvétel, a rendelkezésre álló nem túl hosszú idő és a mezőgazdaság és élelmiszeripar problémáinak sokasága ellenére is öt hozzászóló érinthette szakterületünk fontos ügyeit, köztük az OEE képviselőitében elnökünk.

Ugyancsak az OGY Mg.Biz.-a 1996. február 1-én kihelyezett ülést tartott Sopronban, egyetemünkön, ahol az erdő- és a vadászati törvényjavaslatok általános vitát megelőző előkészítő ajánlását készítette el a bizottság. A törvény előkészítő és a képviselők mellett néhányan, pontosan nyolcan fejthették ki véleményüket a témáról, elsőként az OEE.

Mindannyian tanúi voltunk és vagyunk annak, hogy az elmúlt fél évtized gazdasági-társadalmi átalakulása milyen mély nyomokat hagyott az erdőgazdálkodásban és a kialakult ellentmondásokat, feszültségeket a tárgyalás alatt álló – erdő-, vad- és természetvédelmi – törvényjavaslatok sem oldják fel teljeskörűen. Sőt a megszülető törvények valószerűleg újabb feszültségeket is felszínre hoznak, nem kismértékben azért, mert a képviselői módosító indítványok egyes elemeinek hatása, pontos következménye, esetleges összefüggései előzetes elemzések, hatástanulmányok híján nehezen prognosztizálhatók. Ezért csak azt mondhatom: az biztos, hogy e témában nagyon sokat dolgoztunk, de hogy jól, eredményesen dolgoztunk-e az csak a leendő törvények végleges szövegeinek ismeretében fog kiderülni, annak ellenére, hogy az e törvények alapján hozandó majdani döntéseink eredménye sok esetben már a XXII. (nem tévedés, a huszonkettő) százdabon fog jelentkezni.

A jogszabály előkészítéssel kapcsolatos tevékenységünk része az állami és

magántulajdonú erdők jövőjének alakítására is.

Az ÁLLAMI ERDŐK irányításának kialakult rendje az elmúlt egy évben tovább romlott. Ma már olyan komplikált, olyan kusza, az érdekek olyan labirintusát adja, hogy a munkát és az erdő védelmét is károsan befolyásolja.

A PM-KVI, az ÁPV Rt., az FM Erdészeti Hivatal és az Erdőfelügyelőségek mellett a KTM-TVH is egyre jelentősebb befolyásra tesz szert a már eddig is érdekelt HM mellett.

Fennáll a veszélye annak, hogy a „sok hába között elvesz a gyerek”.

Ebben a nehéz helyzetben joggal kérjük és várjuk el, hogy a kormány hangolja össze saját hivatalai tevékenységét, s hozzá nyilvánosságra elhatározását: mit kíván kezdeni a nemzeti kincsünk részét képező több, mint 900 000 ha-nyi erdőterülettel.

Erdőterületünk másik felének helyzete sem kedvező, mert a működés alapvető feltételei nem alakultak ki. Vontatott halad a birtokbaadás, a valós tulajdonosok bejegyzése. Lassan indul meg az ésszerű birtokátrendezés, a birtokkoncentráció és a társult erdőgazdálkodás is csak helyenként szerveződött meg. Ezek nélkül pedig a gazdasági élet vérkeringésébe nem lehet bekapcsolni a magántulajdonú erdőket. Ez pedig a tulajdonosnak és az országnak is kárára van.

A természetvédelem és erdőgazdálkodás témakörben két nagy rendezvényünk volt. A természetközeli erdőgazdálkodás megvalósítását célul kitűző Pro Silva szervezet 1995. évi közgyűlését és tanulmányútját Varga Béla úr vezetésével az Erdőművelési Szakosztály szervezte meg igen nagy sikerrel.

14 országból 31 külföldi résztvevője volt a programnak. A tanulmányúthoz nyújtott segítségét köszönjük a Zalai, Mecseki és a Gemenci Erdészeti Rt.-nek.

Jelentős lépés volt ez a szemlélet és gyakorlati hazai elfogadatlanságban annál is inkább, mert e törekvés a természetvédelmi elvárásokkal is megegyezik.

Az Európai Természetvédelem éve alkalmából szervezett természetvédelem és erdőgazdálkodás konferenciáján a '93-ban megindult párbeszéd folytatódott az elért eredmények és a teljesítendő feladatok számbavételével. A társrendezőkkel (MME, WWF, FM-EH, KTM TVH) közösen 15 pontos állásfoglalást fogadtunk el, melynek fő gondolata a mi szempontunkból az, hogy „az ökológiai szemléletű természetközeli erdőgazdálkodás kielégíti a természetvédelem alapvető érdekeit és célkitűzéseit”. Az erdő-törvény tervezetben is ilyen erdőgazdálkodást fogalmaztunk meg. A „Múlt kötelez” című, most előterjesztendő állásfoglalásunk alap gondolata is a környezet és az emberi tevékenység, a természet és az ember harmóniájának megteremtése.

Az elmúlt időben úgy tűnt, hogy nyugópontra jutott a két szakterület ellentéte. Ekkor jött a „Természet védelméről” szóló törvénytervezet.

Ez a törvénytervezet a természetvédelmi elvárások szinte kizárólagosságát kívánja meg a társadalom tagjaitól a közösség érdekeire hivatkozva és nem veszi figyelembe ugyanannak a közösségnek az erdővel szemben megfogalmazott gazdasági elvárásait, szempontjait. E törvényjavaslatban nincs kompromisszum.

Ez az érdekkellentéteket újraszította, melyeket csak fokoznak az új nemzeti park alapítások.

Jelentem a T. Közgyűlésnek, hogy kiemelt feladatunk volt az *évfordulós rendezvények előkészítése*, megszervezése és lebonyolítása.

A milicentenárium megemlékezés sorozat a márciusi választmányi ülésen kezdődött és az áprilisi ravazdi tudományos emlékülésen folytatódott, ahol az 1000 esztendőss pannonhalmi bencés rendről is megemlékeztünk. E nagysikerű rendezvény a győri helyi csoport és az Erdészettörténeti Szakosztály remek munkáját dicséri. E megemlékezések csúcspontja a tegnapi vándorgyűlés és a mai, két ünnepi előadás volt. Azt hiszem, mindannyiunk nevében fejezhetek ki köszönetemet a rendező DÁLERD Rt. munkatársainak, tagtársainknak a fáradságos, de sikeres munkáért. Vass Sándor vezérigazgató urat kérem, hogy köszönetünket tolmácsolja az itt jelen nem lévő munkatársainak is. Ez a köszönet jár dr. Göbblös Antal úrnak, a Kecskeméti Erdőfelügyelőség igazgatójának is, aki fáradhatatlan szervezőtársra volt a DALERD munkatársainak. Itt köszönöm meg az FM ERSZ főigazgatójának, Haldás Gábor úrnak, hogy a vándorgyűléstíri tanírsnyát a Bedő féle térkép gazdagította.

A megemlékezés része „A múlt kötelez” című állásfoglalásunk közgyűlés előterjesztése és a vigándpetendi nemzetközi fafaragatóbör egyik alkotásának, egy kopjafának felállítása a Városliget egyik rendkívül látogatott pontján a Vajdahunyad Vár mellett. Erre, emlékfájlattal egybekötve várhatóan augusztus folyamán kerül sor.

A szeptemberi 60 éves évforduló (a II. Nemzetközi Erdőgazdasági Kongresszus) előkészületei, szervezése szinte teljes mértékben befejeződtek. A szervezés az ERTI és az Egyetem közreműkö-

Regionális gondolatok a főtűkari beszámolóhoz (1)

Azt, hogy *Egyesületünk tartópillérét a helyi csoportok*, és különösen *ezek titkárai* jelentik, nem szükséges külön is bizonygatni, és megbecsülésükre, véleményük meghallgatására, és azok figyelembevételére a jövőben is nagy gondot kell fordítani.

A régiók, és így az elnökségi képviselőik is nem lehetnek alközpontok, és semmiképpen sem épülhet ki valamilyen köztes bürokratikus lépcső az egyesületi titkárság és a helyi csoportok közé, ezért az adminisztrációs, közvetítő feladatot semmikor sem vállaltam fel, viszont a szándékok, és az elvi kérdések és vélemények közvetítése a régió képviselőik fontos feladatát jelentik.

Dr. Czerny Károly

désével végeztük. A Tanulmányi és a Kisalföldi Erdészeti Rt.-nek köszönjük a tanulmányutak biztosítását és az anyagi segítséget is. Ugyancsak köszönjük az ÁPV Rt.-nek a nagyvonalú támogatást, amely lehetővé tette a kétnapos rendezvény részvételi költségének jelentős csökkentését. *Gerely Ferenc* úrnak köszönöm kérelmünk hathatós és eredményes támogatását.

Az Egyesület alapításáról ugyan majd csak novemberben lesz a megemlékezés, de számos részfeladat már meg is valósult, vagy folyamatban van (az „Erdészeti Lapok”-ban már közlöljük az OEE történetét 12 részben, gondolom tegnap mindenki látta az OEE jubileumi emlékkiállítását Ópusztaszeren. A kiállítás megszervezéséért köszönetemet fejezem ki *dr. Oroszi Sándor* úrnak, az Erdészeti Történelmi Szakosztály elnökének és *dr. Király Pál* úrnak. Az évfordulóval kapcsolatos emlékérmek és egy alkalmi levelezőlap megtervezése, megrendelése is megtörtént, illetve folyamatban van stb.)

Összefoglalva jelentem, hogy a rendezvényekkel kapcsolatos időarányos feladatokat elvégeztük, megoldottuk, így a rendezvények várhatóan sikeresen lebonyolíthatók lesznek.

A kiemelt feladatok közül utójára, de nem utolsósorban említettem Egyesületünk viszonylag stabil anyagi helyzetének megőrzését.

Tisztelt Közgyűlés!

Ezzel a témával egyúttal áttérek a szorosabban vett egyesületi ügyekre. Egyesületünk belső életére.

Örömmel jelentem, hogy sikerült megőrizni tartalékainkat, amelyek több mint féléves működést tesznek lehetővé és ebben döntő szerepe van jogi tagvállalataink által az együttműködési megállapodásainkban rögzített és rendszeresen fizetett támogatásnak. Ezt, ez alkalommal is nagyon köszönöm jogi tagvállalataink vezetőinek és munkatársainak.

Másik két – hagyományosnak mondható – bevételi forrásunk volt az egyéni tagdíj és szakmai csoportok utaztatásából származó bevétel.

A negyedik, egyben a leghizonytalanebb forrásunk a pályázatok útján elnyerhető támogatások. Az elmúlt évi 3-4 pályázat után eddig mintegy tíz pályázati, támogatási kérelmet nyújtottunk be. A pályázatok nagyobb része az „Erdészeti Lapok” kiadásának, a kisebbik része egyéb ügyek (továbbképzés, nemzetközi tagdíj, rendezvény költségeihez való hozzájárulás stb.) támogatására vonatkozik. Pályázatot (kérelmet) nyújtottunk be: FM Mezőgazdasági és Erdészeti Alap, Pro Cultura Alapítvány, Soros Alapítvány, MTEsz, OMFb, ÁPV Rt., Közép-európai Környezetvédelmi Központ.

Az előző beszámolósi időszakban 500 000 Ft elnyeréséről számolhatunk be, a mostanban 1995-re vonatkozóan. 1 700 000 Ft-ról (FM Mezőgazdasági és Erdészeti Alap, MTEsz) 1996-ra vonatkozóan a közgyűlésig 600 000 Ft-ról (Pro Cultura Alapítvány, ÁPV Rt.). Külön is szeretném köszönetünket kifejezni az FM Erdészeti Hivatal felé lapunk és a Pro Silva rendezvénye hathatós támogatásáért. *Dauner Márton* elnök úrnak és *Barátossy Gábor* elnökhelyettes úrnak, fűtőkári elődörnek köszönöm kérelmünk megszervezését.

Itt a pénzügyeknél jelentem a közgyűlésnek, hogy a beszámolósi időszakban az alábbi támogatás jellegű kifizetések valósultak meg, illetve kerültek elhatárolásra az OEE részéről:

- szakközép- és szakiskoláknak sportszerviszárlásra (1995) 200 eFt

- vígánpetendi fafaragó tábor támogatása 95-ben 50 eFt

- sporttámogatás (Erdészeti Európai Szbajnokság 1996) 50 eFt

- Dr. Majer Antal zirci emléktáblájának elkészítéséhez hozzájárulás (megszavazva) 50 eFt

Jelcnem kell a Tisztelt Közgyűlésnek, hogy az idei évfordulós rendezvények a szokásos működésnél jelentősebb kiadásokkal járnak, így a fentebb jelzett támogatás várhatóan csökkenni fog, de úgy ítéljük meg, hogy az ilyen jelentős események mellő megünneplésére áldoznia kell Egyesületünknek.

Pénzügyi helyzetünkről többet és részletesebben nem kívánok szólni, hiszen ezt megteszi rövidesen Ellenőrző Bizottságunk elnöke az éves beszámolójában.

Az Egyesület taglétszáma, szervezeti kérdései, egyesületi élet

Taglétszámunk '96. májusában 4139 fő (ebből nyugdíjas 804 fő, tanuló 151 fővel csökkent tagjaink száma. *Fel kell figyelniük a tanulók rendkívül kis számára, hiszen az Egyesület jövője szempontjából ez döntő lehet.* Ennek kapcsán vetődik fel az iskolák és az Egyesület, a tanárok és az Egyesület kapcsolata is. Úgy érzem, ezzel a kérdéssel feltétlenül foglalkozniuk kell az elkövetkező évben.

A lapelfőzítők száma 3498 fő és ehhez hozzá kell számítani 93 fő laptámogatót (ők nem egyesületi tagok, de a lapot járatták). Itt a csökkenés csak 29 fő.

Az egyesületi tevékenység 36 HCS-ban, 16 Szó-ban és 3 bizottságban (szerkesztő, díj, ellenőrző) folyik.

A 15 tagú elnökség üléseit havi rendszerességgel megtartotta és volt néhány, a témától függő személyi összetételű szűkebb körű ülés is.

Az elnökségi munkából több hónapra kivált *Csóka Péter* fűtőkárhelyettes úr

külföldi, az ENSZ-nél teljesített szolgálata miatt.

A Beszámolósi időszakban a Választmányunk két ülése volt (95.11.28. és 96.03.21.).

Ősszel a Balatonfelvidéken tartottak a szokásos évi titkári értekezletet, melynek fő témája az Elnökség és a HCS-ok közötti mindkét irányú információáramlás hiányossága volt.

Egyelőre nem tudjuk megvalósítani azt a felvetődő információbővítő – és sokaknak tetsző – megoldást, hogy az „Erdészeti Lapok” mellett egy, tulajdonképpen az Egyesület szelektált levélforgalmát tartalmazó brosúrát küldjünk megfelelő rendszerességgel a HCS-ok és Szók titkárainak.

Ezt pótlóan az Elnökség:

- felkérte az „EL” főszerkesztőjét, hogy az Egyesületi Hírek rovata mindenkor elsőbbséget élvezzen a lapterjedelm felosztásakor, azaz tulajdonképpen a mindenkor rendelkezésre álló anyagot figyelembevéve terjedelmi korlát nélkül jelenjen meg.

- felkérte a régióképviseletet a HCS-okkal való rendszeresebb, aktívabb kapcsolattartásra, információcserére,

- felkérte a HCS-okat és Szó-okat, hogy megjelentetés céljából minden jelentősebb eseményükről tájékoztassák a lapot. Emellett minden probléma felvethető akár ebben a rovatban, akár a lap többi részében, ami az egyesületi élettel vagy szakmánkkal kapcsolatos. Az ilyen jellegű jelentkezések, megkeresések elsőbbséget élveznek az „EL”-ban.

E témával kapcsolatban engedjenek meg még egy szubjektív megjegyzést. Meggyőződésem, hogy egyszerre va-

Regionális gondolatok a fűtőkári beszámolóhoz (2)

A Dél-dunántúli helyi csoportok munkájára jellemző és meghatározó, hogy mindegyik „mögött” egy-egy vállalat áll.

A felügyelőségeken és a rendezőségeken dolgozó tagtársaink kevesebb „támogatásban” részesülnek, de nekik is volt lehetőségük külföldi kirándulásra is. Minden helyi csoportnál volt olyan rendezvény, amely időszerű erdészeti-politikai témával foglalkozott. A második legnépszerűbb téma a vadgazdálkodás-vadászat és az erdészet viszonya.

Javítandó, hogy a rendezvényeken az „egyesületi zászló” is lengjen, azaz hangsúlyozzuk az egyesületi részvételit is, amelyet elsősorban egyesületi tisztségviselők gyakoribb megjelenésével (ez az önkritika helye), az Erdészeti Lapokban való megjelenéssel (!) lehetne elérni.

Szanyi János

gyunk mindnyájan túl- és alulinformáltak, s ez nem egyesületi, hanem társadalmi jelenség, főleg egy átalakuló, átrendeződő, az egyes ember számára sok veszélyt, meglepetést okozó világban. Információ éhségünk önvédelmi reflex, a megszerzett, megkapott információt viszont csekély hatásokkal használjuk és a ma információknak tartott, híd dolgoknál nagyon sok esetben rövid idő múlva kiderül, hogy nem is azok.

Tisztelt Közgyűlés!

A továbbiakban régióképviselek szerepéről – feladatairól szeretnék néhány gondolatot kifejtetni.

Három fontos lehetőséget látok e posztban:

- a HC-s-ok rendszeresen, gyakrabban és közvetlenül kerülhessenek kapcsolatba az Elnökséggel, hiszen a régióképviselet teljes jogú elnökségi tag. Ez az információcsere javítását, egy új „csatorna” megnyitását is jelenti élő kapcsolat esetén,

- az Elnökség közvetlenül szervehessen benyomást a HC-s-ok életéről, gondjairól, hangulatáról és azokról a témákról, ügyekről, amelyek aktuálisan foglalkoztatják őket,

- az elnökségi munka megosztására nagyobb legyen a lehetőség, valamint a térségi problémák, elvárások, érdekek képviselete markánsabb, hatékonyabb legyen az Elnökség munkájában.

A korábbi évekhez képest egyértelműen megállapítható, hogy az Elnökség képviselete, jelenléte a HC-s-ok életében

jelentősen megnőtt. Az viszont igaz, hogy „kettőn áll a vásár”. Vannak „megközelíthetetlen” csoportok és van olyan régióképviselet, akinek „csak” a harmadik lehetőségre futja idejéből, energiájából.

Annak ellenére, hogy egyes régióképviselek elégedetlenségüket fogalmazták meg saját munkájukkal kapcsolatban én egyértelműen és határozottan állítom szükségességüket. Az elégedetlenség arra vonatkozott elsősorban, hogy intenzívebb kapcsolatot szerettek volna, szeretnének kialakítani a régió csoportjaival, de a rendelkezésre álló idő, az időpontütközések, a munkahelyi leterheltségek őrjátsi, sok esetben kedvet szegő gondokat okoznak. Ezt az elégedetlenséget viszont én hajtóerőnek és az eredményesebb munkára való törekvésnek tartom és ezúton is köszönöm a véleményem szerint nélkülözhetetlen munkájukat.

Itt kell megemlítenem, hogy a régióképviselelőkön kívül az Elnökség többi tagja is számtalan meghívást kap az ország minden részéből. Ezek nagyobb részét elsősorban munkahelyi elfoglaltság miatt nem tudjuk teljesíteni. **Ezért elnézést és megértést kérünk.**

A helyi csoportok és a szakosztályok életéről, tevékenységéről lehetőségeink szerint beszámoltunk az Erdészeti Lapok „Egyesületi hírek” rovatában. Természetesen ez csak olyan mértékig történt meg, amilyen mértékben tájékoztatást kapunk a tagságtól. Itt csak utalok a titkári értekezlet témájáról elmondottakra.

Mivel meggyőződésem, hogy Egyesületünk vonzerejét a HC-s-okban és a Szo-okban folyó munka adja, ezért az egyesületi élet élető erejének e szervezetek titkárait tartom és itt köszönöm meg önzetlen munkájukat. Kérem, hogy a szakmai „misszióknak” számító tevé-

kenységüket folytassák töretlen hittel, meggyőződéssel tagtársaink és szakmánk egészé érdekében.

Meg kell említenem, hogy tagsági kezdeményezésre elhatározás született egy új szakosztály, az Erdészeti Erdei Iskolák Szakosztályának megalapítására. Az Elnökség javaslatára a Választmány megadta elvi támogatását a megalakulásra.

E lépést én nagy jelentőségűnek tartom, mert az országban már korábban kibontakozott és ma is élő erdei iskola mozgalom a természetismereti nevelés fontos színtere. Az Erdészeti Erdei Iskolákban a természetismereti oktatás-nevelés úgy zajlik, hogy minden korcsoport minden oktatási anyagát átszövi az erdészeti vonatkozás, összefüggés természetesen az életkori sajátosságok figyelembevételével. Ezáltal az erdészeti propaganda egyik súlypontos és hatékony eszközt teremtjük meg. Ezt egyre több gazdálkodó felismeri és gyors ütemben szaporodnak az önkéntes alapon megvalósuló Erdészeti Erdei Iskolák (Árpádtető, Sziágy, Szigetvár stb.). Ezek alakulását, tevékenységét (főleg módszertani vonatkozásban) kívánja segíteni, támogatni a leendő szakosztály. Én még azt a reményt fűzöm e szakosztály alakulásához, hogy szerény mértékű taglétszámelmelkedést is eredményez.

Ezzel ugyan összefügg, de mégis más terület szakoktatásunk ügye. Elnökségi döntés született a korábbi Oktatási Bizottság újjászervezésére, de sajnos egyelőre még várat magára a megvalósulás. Pedig ez nagyon fontos területe az egyesületi tevékenységnek, különösen ha felidézük a taglétszámon belüli alacsony diák arányt.

A szakosztályokkal kapcsolatban megemlítem, hogy a beszámolási időszakban ünnepelt megalakulásának 40.

Regionális gondolatok a főtítkári beszámolóhoz (3)

A helyi csoportok belső aktivitása, valamint az egyes helyi csoportok közötti kapcsolat javulóban van. Színvonalas szakmai rendezvények szerveződtek úgy a csoportokon belül, mint egy vagy több csoport közös szervezésében. Mivel e rendezvények egyre költségesebbek, finanszírozásukban elengedhetetlen a részvénytársaságok segítségével. A régióban mindhárom rt. készséggel támogatja az OEE programjait.

Több rendezvényre előzetes ígéretek ellenére sem kapok meghívót, előfordul, hogy megkeresésemre sem érkezik visszajelzés.

A témában – megítélésem szerint – a titkári kar jobb összefogásával, a személyes találkozások gyakoribbá tételével lehetne javulást elérni, ami – az érintettek egyéni leterheltségét ismerve – nehéz feladat lesz.

Sajnos, az Helyi Csoportok és az Elnökség kapcsolatát nem sikerült az elvárásainak megfelelően javítani.

Haraszi Gyula

évfordulóját az Erdőfelárási Szakosztály a Pilisben, Visegrádon. Gratulálunk az egyébként is nagyon aktív szakosztálynak ehhez a szép jubileumhoz, és ahhoz, hogy nem felejtkeznek el számbavenni a múltat, megemlékezni a régiekről és erőlt hírt adni lapunkban.

Egyesületünk számos nagylegényű rendezvény szervezője vagy társ-szervezője volt a beszámolási időszakban.

Ilyenek voltak:

- WOOD TECH (Sopron, 1995. augusztus)
- PRO SILVA közgyűlés és tanulmányút (1995. szeptember)
- Erdőgazdálkodás és természetvédelem konferencia (Budapest, FM, 1995. október)
- Erdész-faiparos találkozó (Balatonföldvári Erdészeti Rt. 1995. november),
- Természetismereti oktatás-nevelés témában továbbképzés és tanulmányút (1996. április 9-12.) Ez volt az ún. *Migende program*.

Tisztelt Közgyűlés!

Fontosnak tartom, hogy az Egyesület időként, egy-egy éppen aktuális témakörben állásfoglalás formájában fejtse ki nézetét.

Ilyenek voltak: az OEE erdészeti politikai irányelvei (1995. február „EL”); az erdőgazdálkodás és természetvédelem konferencia ajánlásai (1996. január „EL”) és ilyen a főtítkári beszámoló után előterjesztendő és a XXI. századi feladatunkat felvillantó *A múlt kötelez* c. állásfoglalásunk is.

Örömmel tájékoztatom a közgyűlést, hogy elsősorban *dr. Bartha Dénes* egyetemi docens új szorgalmazására elindítottuk német példa alapján „Az év fája” mozgalmat. Az idén az év fája nálunk kuratóriumi döntés alapján a madárcepresznye (Németországban a gyertyán) lett. Minderről elég bőven tájékozódhat bárki az „Erdészeti Lapok” hasábjain.

Az előző közgyűlésen jeleztem, hogy az OEE benyújtotta kérelmét a FET (Földművelésügyi, Élelmiszeripari, Fa-

gazdasági Érdekképviseleti Tanács) munkájában való részvételre. Felvételünket elfogadták, mint társadalmi hivatásrendi szervezetet, de érdemi munka egyelőre nem kezdődött.

Röviden szeretnék szólni külkapcsolatainkról.

Egyesületünk tagja

- a „PRO SILVA” szervezetnek,
- az „Európai Természeti és Nemzeti Parkok Szövetségé”-nek, valamint
- az „Európai Erdészeti Szövetségé”-nek.

Ez utóbbi szervezet olyan jelentős tagdíjmelletti hajtott végre, hogy ha tárgyalásaink sikertelenül fejeződnek be, akkor meg kell szüntetnünk tagságunkat.

Az Egyesület hagyományosan jó külkapcsolatai a társeszközökkel szilárdak. A cél a tagság minél szélesebb rétegeinek lehetővé tenni a külföldi tanulmányutakon, továbbképzéseken való részvételét. Ezzel egyidejűleg külföldi csoportok fogadásával, szakmai tanulmányúttal szervezésével segítjük elő kapcsolataink bővítését, a magyar erdőgazdálkodás megismertetését.

A beszámolási időszakban 70 fő utazott ki (Kanada, Szlovénia) és 1996. hárallévó részében várhatóan még 180 fő fog kiutazni (Finnország, NSZK, Ausztria, Görögország). A heutaio vendégek a Pro Silva rendezvényre érkeztek (14 országból 31 fő).

Az 1995. szeptemberben megvalósult kanadai, közelebbről British Columbiai tanulmányútról külön is szólnék. A tavalyi vándorgyűlésünkön egy négy fős kanadai (B.C.) erdészdelegációt fogadhatunk, amelynek tagja volt *dr. Sziklai Oszkár* professzor is, aki két évi előkészítő munkával szervezte meg azt a valóban nagyszerű szakmai és rendkívül feszített tempójú utat, amelyen az eddigi legnagyobb létszámú magyar erdészkiállítás látogathatót e távoli országba.

Hogy mit láttunk-hallottunk, azt az „Erdészeti Lapok” hasábjain hónapról hónapra olvashatták az érdeklődők és bizonyára sok HC-s már *Pápai Gábor* úti-filmjével is megismerkedhetett.

Az erdőrengeteg, az óriási fák, az ijeszítő méretű és szervezetszerű kitermelések, a csodálatos táj, a fakitermelők fantasztikus munkája mellett az út nagy-szerűsége volt, hogy találkozhatunk számos kollégánkkal, akikkel közös az Alma materünk és akikben talán megerősítettük a hitet, hogy mi sem felejtkezünk el az 56-ban kivándorolt erdésztestvéreinkről. Úgy vélem ez az út személylők és tevékenységük elismerése is volt az itthoniak részéről. Nagyon remélem és örülnek, ha ők is így éreznék.

Természetesen ez az út sem jöhetett volna létre és nem lehetett volna ilyen sikeres *dr. Sziklai Oszkár* kinti szervezőse mellett *dr. Marjai Zoltán* ügyvezető titkárnk és *dr. Szőnyi Laci* bácsi fáradhatatlan íthóni és kinti munkája nélkül. Azt hiszem hálásak lehetünk nekik, akik részt vehettünk ezen vagy az általuk szervezett bármelyik másik úton, amelyek *jó szervezetségét (és áráit) bármelyik utazási iroda megirigyelheti*.

A német és ezen belül különösen a bajor erdészeti egyesülettel igen jó a kapcsolatunk. Támogatással tavaly 19 erdőfelügyelő és erdőrendező 1 hetes továbbképzésen vett részt Németországban. Most 9 német kollégát – viszontlátogatásként – üdvözölhetünk körünkben Bajorországban.

Hasonlóan jó az osztrák, szlovén, holland, norvég, svéd egyesületekkel is a kapcsolatunk és reményteljesen fejlődnek a finn és görög kapcsolatok is.

Külön is megemlítem, hogy 1990. óta van kapcsolatunk a Deutsche Waldjugend-dal, személy szerint *Roland Migende* úrral, aki igen jelentős segítséget nyújtott eddig is az ifjúsági erdészeti szemléletű természetismereti nevelés terén.

A beszámolási időszakban magyar szakember fogadását szervezte meg NSZK-ban, anyagilag támogatta az Arpádlelti Erdészeti Erdei Iskola felszerelését és támogatást szerzett egy négy-napos tanulmányúttal egybekötött szeméinarium megszervezésére, amelyen 25 fő vehetett részt tértérsmentesen. E szeméinarium résztvevői kezdeményezték az Erdészeti Erdei Iskolák Szakosztályának

Regionális gondolatok a főtítkári beszámolóhoz (4)

Kiemelkedő a Soproni HC-s aktivitása. Sok, igen változatos, magas színvonalú rendezvényük van, gondozzák, szereznek a szakközösséget, s jelentős terheket vállalnak az Egyetem körüli egyesületek ügyekben. Hasonlóan átlag feletti a Kisalföldi Eg. Rt. HC-s munkája is.

Az elmúlt év végén volt fórum az egyetemi oktatásról. Az egyesület 3x2 főt delegált a három oktatás korszerűsítési bizottságba, melyben tagjaink a gyakorlat szempontjait képviselték az erdőmérnöki kar vezetésének megalapozására.

A régióban rendezett titkári találkozó (Balatonfüred) felmerült az alulinformáltság kérdése. Azóta is visszatérő téma ez. Kell róla a titkári beszámolóban beszélni. Meggyőződésem, hogy egyszerre vagyunk mindnyájan túl- és alulinformáltak, s ez nem egyesületi, hanem általános szakmapiolitikai probléma.

Bűs Mária

Regionális gondolatok a főtítkári beszámolóhoz (5)

A kapcsolattartási szándék – ha a másik fél nem igényli – igen nehéz. Ez hiányos információcserével magyarázható. Meggyőződésem, hogy hatékonyabb egyesületi érdekképviseletet csak függetlenített tisztségviselőkkel lehet elérni. Ezt átfogó tagsági vitára javaslom előterjeszteni.

Dr. Szemerédi Miklós

megalkotását. A szeminárium befejezőseként Egyesületünk könyvtárban zárófogadást adtunk, amit megtisztelt jelenlétével az NSZK magyarországi nagykövete is. A németországi és a magyar „Év fájának” elültetésével fejeződött be a nagyszerű program.

A külkapcsolatok mellett jönnek és korrektnek ítéljük kapcsolatainkat az ágazati érdekvédelmi szervezetekkel: a FAGOSZ-szal, a MEDOSZ-szal, a TEOSZ-szal és a MOSZ Erdészeti Választmányával.

Tisztelt Közgyűlés!

És ha az előbb a könyvtárunk már szöbba került, említést tesz az állomány és tárgyi emlékeink gyarapodásáról is.

Az Egyesületnek által támogatott már nemzetközi vigámpetendi fafaragó tábor minden esztendőben átad számunkra egy-egy alkotást.

Ezek közül kettőt helyeztünk el a könyvtárban. Ugyancsak itt kapott helyet Sziklai professzor adománya, egy remek rézkarc a kanadai őserdőkben klasszikus módon, ökörvontatással végzett rönkszállításról. A ravazdi milicentáriumi konferencián a helyi erdészettől egy nyírfa bésétt gyönyörű címet kapott Egyesületünk, amelyet Titkárságunkon helyeztünk el.

Könyvállományunkkal kapcsolatban óriási feladat vár ránk, könyvtári szakemberek bevonásával leltározni kell és egy modern számítógépes nyilvántartást kell bevezetni, kiépíteni. Ezt a munkát talán már az idén el kell kezdeni.

E helyütt kell megköszönnöm *Riedl Gyula* bácsi nagybecsült tagtársunk gondos, lelkiismeretes, a könyvtárat rajongásig szerető munkáját.

Faültetés a Csillagvölgyben, az Erdészeti Erdei Iskolák Szakosztálya megalakulásának emlékére
(Fotó: Varga Tamás)

Tisztelt Közgyűlés!

Természetesen nem mulasztatom el, hogy a 134 éves „Erdészeti Lapok”-ról ne szóljak.

Lapunk népszerű tagságunk körében és ebben igen nagy szerepe van a főszerkesztő mellett a még ma is aktívan tevékenykedő *Jérôme René* bátyámnak, tisztelt tagtársunknak. Meg kell azonban jegyznem azt is, hogy érkeznek bíráló kritikák hol a stílus, hol a szerkesztés, hol a lap magazinossága jellege és tudományos voltának elmaradása miatt. Ez utóbbin igyekeztünk segíteni az MTA Erdészeti Bizottsága – ERTI – EFE – OEE közötti megállapodással tudományos cikkek megjelenítése ügyében és megállapodás született az Élet és Tudomány – Erdészeti Lapok (OEE) közötti cikkek és képek cseréjére vonatkozóan is. Ezen intézkedések ellenére a szerkesztőbizottságnak figyelnie kell a jelzősekre, még ha egyelőre kisebbségben vannak is. Figyelemreméltó, hogy a lap helyét ad az ellenvéleményeknek és a bíráló észrevételeknek is.

Jó hagyománya a lapnak, hogy immár másodsorú hirdető pályázatot gyerekek-fiatalk számára, most „Játék erdőn-mezőn” címmel. Az első pályázat óriási sikere után jogos a kezdeményezés folytatása. Ez is része közönségkapcsolatunknak, akárcsak a fafaragó tábor.

Fontosnak tartom, hogy a határon túli magyar szakemberekkel ma már rendszeres kapcsolata van a lapnak. Örülök, hogy az anyanyelvükön írott cikkeiket megjeleníthetjük, és hogy anyanyelvükön rendszeresen olvashatnak szakcikkeket. Örülök annak is, hogy Vándor- és közgyűlésünkön személyesen is üdvözölhetünk néhány határon túli magyar kollégát.

Végül a háromtagú Titkárság munkájáról szölok a legnagyobb elismerés hangján. Nagyon kemény munkát végeznek. Külön is ki kell emelnem az ügyvezető titkárnak precíz, lelkiismeretes, önfeláldozó munkáját. Döntő szerepe van az Egyesület stabil és eredményes pénzgazdálkodásában is.

Tisztelt Közgyűlés!

Ezzel befejeztem beszámolómat az elmúlt közgyűlés óta eltelt időszakról és néhány pontban összefoglalva szeretném jelezni az előttünk álló esztendő fontosnak ítélt feladatait:

- az előkészített évforduló rendezvények sikeres lebonyolítása (sept. és nov. hónap),
- egy racionális államerdeszeti szervezet kialakításának, stabilizálásának, valamint a magántulajdonba került erdők rendszeres és szakzerű működésének elősegítése,
- egy nagyszabású erdőtelepítési program előkészítésében való részvétel,
- az ágazat és ezen belül az Egyesület közönségkapcsolatának áttekintése, stratégia kidolgozása,
- az Egyesület új alapszabályának elkészítése az 1997-es közgyűlésre.

Tisztelt Közgyűlés!

Beszámolómat a vándor- és közgyűlés jelmondatával, a Bedő Alberttől vett idézettel fejezem be, amely híven tükrözi a mi gondolatainkat is ezen az ünnepi Közgyűlésen:

„...Szeressük hazánkat, nemzetünket és szakunkat házsggel, egyetértéssel és összetartással!”

E gondolat jegyében kérem beszámolómmal elfogadását.

Köszönöm figyelmüket!
Üdv az erdészeknek!

*Dr. Szikra Dezső
főtákar*

Tisza Lajos

Tisza Kálmán miniszterelnök testvéröccse. 1832-ben született Geszten. Tanulmányait Debrecenben végezte, majd a szabadságharc leverése után a berlini egyetemen folytatta tanulmányait. Keleten tett nagy utazást. 1861-ben képviselőnek választották. 1867-ben Bihar vármegye főispánja. 1879-ben a nagy szegei árvíz idején őt küldték ki királyi biztosnak. Ebben az időben volt az Országos Erdészeti Egyesület elnöke.

Érdemeiért Szege város díszpolgárává választották, a király pedig grófi rangra emelte. 1892-ben a király körüli személyi miniszter volt.